Anayasa Mahkemesi İkinci Bölüm – B. No: 2021/2547 (5/5/2026)

Karar metni resmî kaynaktan aktarılmıştır; heyet, raportör ve vekil adları derlemeye alınmamıştır.

TÜRKİYE CUMHURİYETİ ANAYASA MAHKEMESİ İKİNCİ BÖLÜM KARAR

Başvuru Numarası: 2021/2547

Karar Tarihi: 5/5/2026

I. BAŞVURUNUN ÖZETİ

1. Başvuru, gerçeğe aykırı sağlık kurulu raporu ibraz edilerek engellilere tanınan vergi istisnası kapsamında binek araç satın alınmak suretiyle motorlu taşıtlar vergisi kaybına sebebiyet verildiğinden bahisle bir kat vergi ziyaı cezalı motorlu taşıtlar vergisi tahakkuk ettirilmesine ilişkin işlemin iptali talebiyle açılan davada uyuşmazlığın çözümünde etkili iddiaların değerlendirilmemesi nedeniyle mülkiyet hakkının ihlal edildiği iddiasına ilişkindir.

2. Başvurucu, engel oranının %91 olarak belirlendiği 6/8/2014 tarihli sağlık kurulu raporuyla (sağlık kurulu raporu) 6/6/2002 tarihli ve 4760 sayılı Özel Tüketim Vergisi Kanunu'nun 7. maddesinin ikinci fıkrasının (a) bendi kapsamında özel tüketim vergisi (ÖTV) istisnasından faydalanarak 24/7/2015 tarihinde binek araç satın almış ve araç 28/7/2015 tarihinde başvurucu adına tescil edilmiştir.

3. Tarsus Şehitkerim Vergi Dairesi, başvurucunun ÖTV istinasından faydalanmak için ibraz ettiği sağlık kurulu raporunun doğruluğunu teyit etmek amacıyla ilgili hastane ile yaptığı yazışmalar neticesinde başvurucunun ibraz ettiği sağlık kurulu raporunda yer alan engel oranı ile hastane tarafından gönderilen aynı tarihli ve sayılı sağlık kurulu raporundaki engel oranının birbirinden farklı olduğunu tespit etmiştir. Hastanenin 1/9/2016 tarihli cevabi yazısı ekinde, başvurucunun engel oranının %88 olarak belirlendiği aynı tarihli ve sayılı sağlık kurulu raporu gönderilmiştir.

4. Hazine ve Maliye Bakanlığı Gelir İdaresi Başkanlığı 20/9/2017 tarihli yazıyla durumu Silopi Kaymakamlığına bildirmiştir. Ayrıca Silopi Vergi Dairesi 24/11/2017 tarihinde sağlık kurulu raporunu tanzim eden hastaneye hitaben sağlık kurulu raporunun gerçeğe aykırı olup olmadığının tespit edilerek raporun bir nüshasının gönderilmesini istemiştir. Hastanenin bu yazıya cevap verip vermediği başvuru ve dava dosyası kapsamından tespit edilememiştir.

5. Tarsus Şehitkerim Vergi Dairesi, başvurucunun ibraz ettiği sağlık kurulu raporunun gerçeği yansıtmadığına dair tespitinden sonra konunun motorlu taşıtlar vergisi (MTV) yönünden incelenerek gerekli işlemlerin yapılması amacıyla 18/10/2018 tarihinde Silopi Vergi Dairesine bildirimde bulunmuştur. Anılan yazıda, başvurucunun katma değer vergisi ve ÖTV istisnasından faydalanmak maksadıyla ibraz ettiği sağlık kurulu raporunun ilgili hastane ile yapılan yazışmalar neticesinde gerçeği yansıtmadığının tespit edildiği, MTV istisnasından faydalanmak için de aynı sağlık kurulu raporunun ibraz edildiğinin tespit edilmesi hâlinde MTV istisnasının iptal edilerek inceleme sonuçlanıncaya kadar aracın satışının ve devrinin engellenmesi gerektiği bildirilmiştir.

6. İdareler tarafından yapılan araştırma ve incelemeler neticesinde başvurucunun engelli vergi istisnasından faydalanarak satın aldığı binek araca ilişkin daha önce alınmayan MTV'nin ilk iktisap tarihi olan 28/7/2015 tarihinden itibaren tahsili amacıyla ikmalen tarhına karar verilmiştir. Başvurucu adına takdir komisyonu kararı uyarınca 2015/1-12, 2016/1-12, 2017/1-12 ve 2018/1-12 dönemleri için bir kat vergi ziyaı cezalı MTV tahakkuk ettirilmiş, vergi/ceza ihbarnameleri başvurucuya tebliğ edilmiştir.

7. Başvurucu 2015/1-12, 2016/1-12, 2017/1-12 ve 2018/1-12 dönemleri için adına tahakkuk ettirilen bir kat vergi ziyaı cezalı MTV'nin iptali talebiyle Mardin Vergi Mahkemesinde (Mahkeme) dava açmıştır. Başvurucu dava dilekçesinde, Millî Eğitim Bakanlığı Özel Eğitim ve Rehberlik Hizmetleri Genel Müdürlüğü tarafından açılan özel eğitim kurumlarında eğitime katılabilmek için engel oranının en fazla %89 olması gerektiğini, okul ve kurslara devam edebilmek maksadıyla aldığı engelli sağlık kurulu raporunda engel oranının %88 olarak belirlendiğini, engellilik hâlinin sürekli olduğunu ve iyileşme veya ilerlemenin mümkün olmadığını, ÖTV istisnasından faydalanmak için tanzim edilen sağlık kurulu raporunda ise engel oranının %91 olarak belirlendiğini ve bu rapor doğrultusunda 2015 yılında binek araç satın aldığını, daha sonra haricen yine aynı hastaneden alınan 27/12/2017 tarihli sağlık kurulu raporunda engel oranının %93 olarak belirlendiğini, ibraz edilen sağlık kurulu raporlarında herhangi bir sahtelik bulunmadığını ileri sürmüştür.

8. Mahkeme 10/3/2020 tarihinde davanın reddine karar vermiştir. Kararın gerekçesinin ilgili kısmı şöyledir:

"Olayda, davacı adına (hastane adı anonimleştirilmiştir) Devlet Hastanesi tarafından düzenlenen 06.08.2014 tarih ve 1386 sayılı Engelli Sağlık Kurulu Raporunda; davacının engel durumuna göre tüm vücut fonksiyon kaybı oranının %88 olduğunun anlaşılması karşısında, söz konusu engelli sağlık kurulu raporunun kanun maddesinde belirtilen özel tüketim vergisi istinasından faydalanmak için gerekli olan %90 veya daha fazla engel oranı derecesini taşımadığı, bu itibarla davacı tarafından araç alımı sırasında ibraz edilen ve nasıl ve kim tarafından düzenlendiği tespit edilemeyen %91 oranlı engelli sağlık kurulu raporunun geçerli olmadığı, davacı tarafından dava dosyasına sunulan (hastane adı anonimleştirilmiştir) Devlet Hastanesi'nden %93 özür oranı ile alındığı belirtilen 27.12.2017 tarih ve 1369 sayılı Engelli Sağlık Kurulu Raporu'nun ise, aracın satın alındığı tarih olarak belirtilen 24.07.2015 tarihinden sonra alındığı görüldüğünden, 27.12.2017 tarihinde alınan söz konusu raporun davacı adına düzenlenen 06.08.2014 tarih ve 1386 sayılı rapor yerine geçmişe etkili olarak ikame edilmesinin mümkün bulunmadığı, bu haliyle de davacının aracın iktisabı sırasında engellilere tanınan motorlu taşıtlar vergisi istisnasından yararlanmak için Kanunda aranılan %90 engellilik derecesi şartını taşımadığı anlaşıldığından dava konusu vergi ziyaı cezalı motorlu taşıtlar vergisi tarhiyatlarında hukuka aykırılık bulunmamaktadır."

9. Başvurucu, Mahkemenin davanın reddine dair kararına karşı istinaf kanun yoluna başvurmuştur. İstinaf başvuru dilekçesinde, yargılama devam ederken sahte olduğu iddia edilen sağlık kurulu raporunu tanzim eden hastaneye hangi sağlık kurulu raporunun gerçek olduğunun belirtilmesi amacıyla müracaat ettiğini, hastane tarafından engel oranının %88 olarak belirlendiği sağlık kurulu raporundaki imzaların tahrifatlı olduğunun, hastane kayıtlarında geçerli olan sağlık kurulu raporundaki engel oranının %91 olduğunun bildirildiğini, yeni ve son sağlık kurulu raporundaki engel oranının ise %93 olduğunu, bu hususların Mahkemeye beyan edilmesine rağmen dikkate alınmadığını, yeni bir bilirkişi incelemesi yapılması gerekirken eksik inceleme ve araştırma ile deliller hukuka aykırı bir şekilde değerlendirilerek davanın reddedildiğini ileri sürmüştür. Gaziantep Bölge İdare Mahkemesi 1. Vergi Dava Dairesi (Bölge İdare Mahkemesi) 12/11/2020 tarihinde temyiz kanun yolu kapalı olmak üzere kararın onanmasına karar vermiştir.

10. Başvurucu, nihai kararı 8/12/2020 tarihinde öğrendikten sonra 6/1/2021 tarihinde bireysel başvuruda bulunmuştur.

11. Başvurunun kabul edilebilirlik ve esas incelemesinin Bölüm tarafından yapılmasına karar verilmiştir.

II. DEĞERLENDİRME

12. Başvurucu; yargılama aşamasında hastaneye yaptığı müracaat neticesinde hastane tarafından engel oranının %91 olarak belirlendiği sağlık kurulu raporunun geçerli ve veri tabanına kayıtlı olduğunu bildiren resmî yazının Mahkemeye ibraz edilmesine rağmen bu husus dikkate alınmadan eksik inceleme ile karar verildiğinden, haksız ve hukuka aykırı Mahkeme kararı nedeniyle vergi ödemek zorunda kaldığından ve yargılama sürecinde ileri sürdüğü iddia ve itirazlarının yargı mercilerince incelenmediğinden şikâyet etmiştir.

13. Adalet Bakanlığı (Bakanlık) görüşünde; başvuruya ilişkin olarak Silopi Kaymakamlığından temin edilen görüş ve ilgili belgelerin başvurucunun şikâyetlerine yönelik yapılacak incelemede dikkate alınmak üzere ekte gönderildiğini, başvurucunun temel hak ve hürriyetlerinin ihlal edilip edilmediği konusunda yapılacak incelemede Anayasa ve ilgili mevzuat hükümleri ile somut olayın kendine özgü koşullarının dikkate alınması gerektiğini bildirmiştir. Başvurucu, Bakanlığın görüşüne karşı beyanda bulunmamıştır.

14. Anayasa Mahkemesi, olayların başvurucu tarafından yapılan hukuki nitelendirmesi ile bağlı olmayıp olay ve olguların hukuki tavsifini kendisi takdir eder. Mahkemenin gerekçesi ve başvurucunun iddiaları incelendiğinde iddiaların özünün yargı mercileri tarafından uyuşmazlığın çözümünde etkili iddiaların değerlendirilmediğine, delillerin değerlendirilmesinde ve kuralların yorumlanmasında isabet olmadığına ve esas itibarıyla yargılamanın sonucuna ilişkin olduğu görülmektedir. Öte yandan başvurucu, mülkiyet hakkının ihlali iddiasının yanında ayrıca gerekçeli karar hakkının da ihlal edildiğini ileri sürmüştür. Ancak olayda başvurucunun şikâyeti haksız vergi tahakkuku yoluna gidilmesine ilişkin olduğundan şikâyetinin mülkiyet hakkına ilişkin olduğu, dolayısıyla başvurucunun bu yöndeki iddialarının mülkiyet hakkı kapsamında incelenmesi gerektiği değerlendirilmiştir.

15. Açıkça dayanaktan yoksun olmadığı ve kabul edilemezliğine karar verilmesini gerektirecek başka bir neden de bulunmadığı anlaşılan mülkiyet hakkının ihlal edildiğine ilişkin iddianın kabul edilebilir olduğuna karar verilmesi gerekir.

16. Başvurucu adına vergi ve ceza tarhiyatı yapılmıştır. Vergisel yükümlülüklerin mal varlığında azalmaya yol açtığı konusunda tereddüt yoktur (Yapı ve Kredi Bankası A.Ş. (2) [1. B.], B. No: 2018/14110, 9/6/2021, § 37). Başvurucuya 2015/1-12, 2016/1-12, 2017/1-12 ve 2018/1-12 dönemleri için bir kat vergi ziyaı cezalı MTV tahakkuk ettirilmesi mülkiyet hakkına müdahale teşkil etmektedir. Söz konusu müdahale, kamu alacağının tahsilinin sağlanması amacına yönelik olduğundan müdahalenin mülkiyetin kullanılmasının kontrolü veya düzenlenmesine ilişkin üçüncü kural kapsamında incelenmesi gerekir (B. No: 2013/8324, 23/2/2016, § 50).

17. Mülkiyet hakkına yönelik müdahalenin Anayasa'ya uygun düşebilmesi için müdahalenin kanuna dayanması, kamu yararı amacı taşıması ve ayrıca ölçülülük ilkesi gözetilerek yapılması gerekir (B. No: 2014/1546, 2/2/2017, § 62). 18/2/1963 tarihli ve 197 sayılı Motorlu Taşıtlar Vergisi Kanunu'nun (197 sayılı Kanun) 4. maddesinde MTV'den müstesna olan taşıtlara yer verilmiştir. Anılan maddenin birinci fıkrasının (c) bendinde engellilik oranı %90 ve daha fazla olan malul ve engellilerin adlarına kayıtlı taşıtlar ile diğer malul ve engellilerin, bu durumlarına uygun hâle getirilmiş özel tertibatlı taşıtların MTV'den istisna olduğu belirtilmiştir. Anılan Kanun'un 9. maddesinde ise tahakkuk ettirilmesi gereken MTV'nin eksik tahakkuk ettirilmesi veya hiç tahakkuk ettirilmemesi hâlinde, bu verginin ilgili vergi dairesi tarafından ikmalen tarh edileceği düzenlenmiştir. Dolayısıyla müdahalenin dayandığı kanun hükümlerinin belirli, öngörülebilir ve ulaşılabilir olduğunda tereddüt bulunmamaktadır. Bu itibarla başvurucunun mülkiyet hakkına yapılan müdahalenin kanunilik ölçütünü taşıdığı değerlendirilmiştir.

18. Engelli vatandaşların yaşam standartlarını geliştirmek, yükseltmek ve engelli olmayan vatandaşlar ile aralarındaki eşitsizliği gidermek, toplum hayatına uyumlarını sağlamak, ekonomik olarak desteklemek maksadıyla engelli vatandaşlara birtakım vergisel avantajlar sağlanması sosyal hukuk devleti olmanın bir gereğidir. Engelli vatandaşların sağlanan vergisel avantajlardan faydalanmak için kanunda aranan engellilik oranına sahip olduklarını yetkili sağlık kuruluşlarından alınan bir sağlık kurulu raporu ile tevsik etmelerinin istenmesi hususunda kanun koyucunun takdir yetkisi bulunmaktadır. Aksi hâlde vergisel avantajlardan faydalanamayacaklarından istisna kapsamına girmeyen bir engellilik oranının tespiti hâlinde de ödenmeyen verginin Hazineye intikalinin sağlanması için verginin ikmalen tarh ve tahakkuk ettirilmesinde kamu yararı olduğu tartışmasızdır. Bu nedenle müdahalenin meşru amacının bulunduğu söylenebilir.

19. Son olarak kamu makamları başvurucunun mülkiyet hakkına yapılan müdahaleyle gerçekleştirilmek istenen amaç ve bu amacın gerçekleştirilmesi için kullanılan araçlar arasında makul bir ölçülülük ilişkisi olup olmadığını değerlendirmelidir. Ölçülülük ilkesi elverişlilik, gereklilik ve orantılılık olmak üzere üç alt ilkeden oluşmaktadır. Elverişlilik öngörülen müdahalenin ulaşılmak istenen amacı gerçekleştirmeye elverişli olmasını, gereklilik ulaşılmak istenen amaç bakımından müdahalenin zorunlu olmasını yani aynı amaca daha hafif bir müdahale ile ulaşılmasının mümkün olmamasını, orantılılık ise bireyin hakkına yapılan müdahale ile ulaşılmak istenen amaç arasında makul bir dengenin gözetilmesi gerekliliğini ifade etmektedir (AYM, E.2011/111, K.2012/56, 11/4/2012; E.2014/176, K.2015/53, 27/5/2015; E.2016/13, K.2016/127, 22/6/2016, § 18; B. No: 2013/817, 19/12/2013, § 38).

20. Anayasa'nın 35. maddesi usule ilişkin açık bir güvenceden söz etmez. Bununla birlikte mülkiyet hakkının gerçek anlamda korunabilmesi bakımından bu madde, Anayasa Mahkemesinin çeşitli kararlarında da ifade edildiği üzere mülk sahibine müdahalenin kanun dışı veya keyfî ya da makul olmayan şekilde uygulandığına ilişkin savunma ve itirazlarını sorumlu makamlar önünde etkin biçimde ortaya koyabilme olanağının tanınması güvencesini kapsar. Bu değerlendirme uygulanan sürecin bütününe bakılarak yapılmalıdır (B. No: 2014/1734, 14/9/2017, § 36; [GK], B. No: 2013/3044, 17/12/2015, § 71).

21. Mülkiyet hakkının korunmasının söz konusu olduğu durumlarda usule ilişkin güvencelerin somut olayda yerine getirildiğinden söz edilebilmesi için yargı mercilerinin kararlarında konuyla ilgili ve yeterli gerekçe bulunmalıdır. Ayrıca belirtmek gerekir ki bu zorunluluk davacının bütün iddialarına cevap verilmesi anlamına gelmemekle birlikte mülkiyet hakkını ilgilendiren davanın sonucuna etkili esasa ilişkin temel iddia ve itirazların yargılama makamlarınca özenli şekilde değerlendirilerek karşılanması gerekir (B. No: 2015/12563, 24/5/2018, § 53).

22. Başvuru konusu olayda, vergi istisnasından faydalanmak için aranan engellilik oranının sağlanmadığının tespiti hâlinde ödenmeyen verginin Hazineye intikalinin sağlanması amacıyla vergi ve ceza tahakkuk ettirilmesi şeklindeki müdahalenin vergi politikalarının belirlenmesi ve uygulanması bakımından kamu makamlarının geniş bir takdir yetkisi olduğu da dikkate alınarak elverişli ve gerekli olduğu söylenebilir. Olayda asıl üzerinde durulması gereken müdahalenin orantılı olup olmadığıdır.

23. Müdahalenin orantılılığı yönünden başvurucuya mülkiyet hakkına yapılan müdahaleye etkin biçimde itiraz edebilme, savunma ve iddialarını yetkili makamlar önünde ortaya koyabilme imkânının tanınıp tanınmadığı incelenmelidir. Başvurucu, tüm yargılama safahatında ısrarla vergi istisnasından faydalanmak maksadıyla ibraz ettiği ve engel oranının %91 olarak belirlendiği sağlık kurulu raporunun sahte olmadığını iddia etmiştir. Başvurucu ayrıca engel oranının %88 olarak belirlendiği sağlık kurulu raporunun özel eğitim okul ve kurslarına devam edebilmek maksadıyla alındığını beyan etmiştir. Başvurucu;

vergi istisnasından faydalanmak için engel oranının %91 olarak belirlendiği sağlık kurulu raporunu tanzim eden hastaneye yargılama devam ederken müracaat ettiğini, bu müracaat neticesinde hastane tarafından anılan raporun kendileri tarafından tanzim edildiğine ve Ulusal Engelliler Veri Bankası kayıtları ile uyumlu olduğuna dair bildirimde bulunduğunu, kendisi tarafından daha sonra haricen alınan sağlık kurulu raporunda da engel oranının %93 olarak belirlendiğini ileri sürmüştür. Başvurucu, bu hususlara dair bilgi ve belgelerin yargı mercilerine ibraz edilmesine rağmen iddia ve itirazlarının incelenmediğinden şikâyetçidir.

24. Başvurucu, yargılama devam ederken 24/2/2020 tarihinde avukatı aracılığıyla engelli vergi istinasından faydalanmak için ibraz edilen sağlık kurulu raporunu tanzim eden devlet hastanesine bir başvuru yapmıştır. Hastane tarafından Başhekim imzasıyla 25/2/2020 tarihinde cevap verilmiştir. Anılan cevabi yazı içeriği şu şekildedir: " ... arşivimizde bulunan %88 engel oranlı 'ağır engelli' ibareli sağlık kurulu raporunun imzaları kontrol edildiğinde karalama şeklinde olduğu anlaşılmış olup gerekli soruşturma tarafımızca başlatılmıştır. Bahsi geçen kişinin kurumumuz Sağlık Kurulu Birimi'ne beyan ettiği 06.08.2014 tarih ve 1386 sayılı %91 oranlı ve 'ağır engelli değildir' ibareli sağlık kurulu raporunun ise ulusal engelliler veri bankasında kayıtlı olduğu yazımız ekinde sunulmuştur." Hastane bu cevabi yazı ekinde Ulusal Engelliler Veri Bankası verileri ile "Aslının Aynısıdır" damgalı, "Ağır Engelli Değildir" ibareli engel oranının %91 olarak belirlendiği 6/8/2014 tarihli sağlık kurulu raporunu göndermiştir.

25. Hâlbuki aynı hastane, Tarsus Şehitkerim Vergi Dairesinin 8/8/2016 tarihli başvurucunun engellilik durumunu tevsik eden 6/8/2014 tarihli sağlık kurulu raporunun başvurucu adına düzenlenip düzenlenmediği hususunda bilgi verilmesi, başka bir şahıs adına düzenlenmiş ise raporun onaylı bir nüshasının gönderilmesinin istendiği yazısına cevaben 1/9/2016 tarihinde "Aslının Aynısıdır" damgalı ve engel oranının %88 olarak belirlendiği yine 6/8/2014 tarihli sağlık kurulu raporunu göndermiştir (bkz. § 3).

26. Netice olarak aynı hastane tarafından aynı konuya ilişkin iki farklı cevap verildiği anlaşılmaktadır. Başvurucu, yargılama safahatinde hem 28/3/2020 tarihli ek beyan dilekçesiyle Mahkemeye hem de 1/5/2020 tarihli istinaf başvuru dilekçesiyle Bölge İdare Mahkemesine kendisine cevaben gönderilen bilgi ve belgeleri ibraz ederek bu bilgi ve belgelerin uyuşmazlığın çözümünde dikkate alınması gerektiğini ileri sürmüştür. Bu iddia ve itirazların davanın sonucuna etkili, esasa ilişkin temel iddialar olduğu görülmektedir. Buna karşılık Mahkemenin kararı incelendiğinde, gerekçenin Tarsus Şehitkerim Vergi Dairesinin ilgili hastaneye başvurucunun ibraz ettiği sağlık kurulu raporu hususunda bilgi verilmesinin istenildiği 8/8/2016 tarihli yazısına cevaben gönderilen ve başvurucunun ibraz ettiği aynı tarih ve sayılı ancak engel oranının %88 olarak belirlendiği sağlık kurulu raporuna dayandığı, başvurucunun davanın sonucuna etkili, esasa ilişkin temel iddialarını karşılayacak bir değerlendirme yapılmadığı anlaşılmaktadır.

27. Sonuç olarak yargı mercilerinin kararlarının mülkiyet hakkının korunması bağlamında davanın sonucuna etkili olabilecek mahiyetteki iddia ve itirazlara cevap verecek nitelikte ilgili ve yeterli gerekçe içermediği tespit edilmiştir. Bu sebeple mülkiyet hakkının korunmasında usule ilişkin güvencelerin somut olayda yerine getirilmediği sonucuna varılmıştır. Dolayısıyla müdahalenin taşıdığı meşru amacın dayandığı kamu yararı ile başvurucunun mülkiyet hakkının korunması arasında olması gereken adil denge başvurucu aleyhine bozulmuş olup müdahale ölçülü değildir.

28. Açıklanan gerekçelerle Anayasa'nın 35. maddesinde güvence altına alınan mülkiyet hakkının ihlal edildiğine karar verilmesi gerekir.

III. GİDERİM

29. Başvurucu; ihlalin tespiti, yeniden yargılama yapılması ile 20.000 TL manevi tazminat talebinde bulunmuştur.

30. Başvuruda tespit edilen anayasal hak ihlalinin sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılama yapılmasında hukuki yarar ve zorunluluk bulunmaktadır. Anayasa'nın 148. ve 153. maddeleri ile 30/3/2011 tarihli ve 6216 sayılı Anayasa Mahkemesinin Kuruluşu ve Yargılama Usulleri Hakkında Kanun'un 50. ve 66. maddeleri uyarınca ihlal kararının gönderildiği yargı mercilerinin yapması gereken iş, yeniden yargılama işlemlerini başlatıp Anayasa Mahkemesinin ihlal kararında belirtilen ilkelere ve gerekçelere uygun biçimde yürütülecek yargılama sonunda hak ihlalinin nedenlerini gidererek yeni bir karar vermektir (yeniden yargılama konusunda bkz. [GK], B. No: 2014/8875, 7/6/2018, §§ 54-60; [1. B.], B. No: 2016/12506, 7/11/2019, §§ 53-60, 66; [GK], B. No: 2020/32949, 21/1/2021, §§ 93-100).

31. İhlalin ve sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılama yapılmasının yeterli bir giderim sağlayacağı anlaşıldığından tazminat talebinin reddine karar verilmesi gerekir.

IV. HÜKÜM

Açıklanan gerekçelerle;

A. Mülkiyet hakkının ihlal edildiğine ilişkin iddianın KABUL EDİLEBİLİR OLDUĞUNA,

B. Anayasa'nın 35. maddesinde güvence altına alınan mülkiyet hakkının İHLAL EDİLDİĞİNE,

C. Kararın bir örneğinin mülkiyet hakkının ihlalinin sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılama yapılmak üzere Mardin Vergi Mahkemesine (E.2020/185, K.2020/292) GÖNDERİLMESİNE,

D. Başvurucunun tazminat talebinin REDDİNE,

E. 446,90 TL harç ve 40.000 TL vekâlet ücretinden oluşan toplam 40.446,90 TL yargılama giderinin başvurucuya ÖDENMESİNE,

F. Ödemelerin kararın tebliğini takiben başvurucunun Hazine ve Maliye Bakanlığına başvuru tarihinden itibaren dört ay içinde yapılmasına, ödemede gecikme olması hâlinde bu sürenin sona erdiği tarihten ödeme tarihine kadar geçen süre için yasal FAİZ UYGULANMASINA,

G. Kararın bir örneğinin Adalet Bakanlığına GÖNDERİLMESİNE 5/5/2026 tarihinde OYBİRLİĞİYLE karar verildi.